اولیور ټویسټ

د چارلس ډکنس اثر

اولیور ټویسټ" نومې ناول په انګریزي ژبې ۱۸۳۸ م کې چاپ شو. د دې لیکوال چارلس ډکنس په ۱۸۱۲ م کی زیږیدلی او دا یې دویم ناول و. د ده کیسې او ناولونه د ټولنې د اصلاح لپاره نوم لري. ډکنس خپل ماشومتوب په بی وزلۍ کی تېر کړې و او د ده پلار چې پوروونه یې نشو ورکولې د خپلو اولادونو سره څو کاله په بندي خانې کی تېر کړل. هم دا وه چې ډکنس د غریبو خلکو د ژوند حالډېر ښه بیان کړی دی. هغه د ژورنالسټ په حیث د لندن د یو مجلې لپاره لیکنی هم وکړی او وروسته یې څو ناولونه نور هم ولیکل. " اولیور ټویسټ" د یو ماشوم کیسه ده چې د نولسمې پېړۍ په لندن کی بی سرنوشته ګرځي، د خیرات خورو او غلو لاس ته لوېږي او اخر یې قسمت بدلېږي.

کیسه

دنولسمی پیړۍ دانګلستان په ساحلي ښارونو کی د سمندري بېړیو د جوړلو کارخانې لرلې. دلته د مزدورانو لپاره استوګن ځایونه او د دوي د کورنیو لپاره لېلیې وې. په دی لېلیو کی د اوسېدونکو د خیر ښیګړی لپاره د کلیسا له خوا مرسته کیده. هم دغسی لیلیو ته بی وزله خلک هم وروستل کیده . یوځل چا یوهمېږمنېه چې ماشوم یې په ګېډه و، په خوار حال یوې لیلیې ته راوستله. پخوا له دی چې یو چا له هغې د کور او د کلي پوښتنه کړی وې، د شپې یې ماشوم وزېږېدو. د کلیسا یو طبیب ورته راوستل شو او هغه چې د ماشوم حال ولیدو نو وې ویل چې دا ساه نه اخلي .

هغې نرسی چې د طبیب سره یې د مور او ماشوم ساتنه کوله ، تری پوښتنه وکړه چې اوس څه وکړي. طبیب ورته یو شین بوتل کی دارو ورکړل چې

شیبه شیبه وروسته یې د ماشوم خلې ته وروڅخوي، ګوندی که دی د ساه اخستو جوګه شي. بیا یې وویل چې د ماشوم پر ځای ښځې ته دی پام وکړي او که دا په هوش کی شوه نو د کورنۍ په اړه یې معلومات وکړي. د ښځې په لاس د واده ګوته نه وه او طبیب هڅ ووهلو چې هغې به یو چا سره نامشروع اړیکې ساتلې وي او بیا یې پریښوده.

طبیب ډوډۍ ته ولاړو نو نرسه د هغې ښځی سره کښیناسته او ماشوم ته یې ګرمې جامې وراغوستې بیا یې هغه ته د دارو ورکولپېل کړل. دا چې ماشوم د شته منې کور و او که د یو بې وزله سړي زوی و، د نرسی لپاره مهمه نه وه. د هغې دنده د ماشوم او د هغه د مور ژوند ژغورل و. هر څو شیبو کی به هغې مور ته هم وکتل چې شیبره تبه یې وه. نرسی په یوې دوسیې کی د ماشوم نوم اولیور ټویسټ او د ولدیت په خانه کی یې ولیکل، " یتیم " څو ساعته وروسته هغه ښځه مړه شوه خو ماشوم یې ژوندی پاته شو. د لیلیې یوهمېرمنېه چې خپل اولادونه یې هم لرل د اولیورسرپرسته وټاکل شوه. هغی ماشوم په کمبل کی تاو کړو او کله چې به یې ژړل نو پۍ به یې ورله ورکړل. یو څو کسانو پکی داو طلب د یتیمانو او کونډو پوښتنه کوله او د دوي اړتیاوې به یې پورا کولې. خو د اولیور سره تر لسو میاشتو بی انصافي کېده. د هغه د برخې پۍ به نورو واخستل او ده به د ولوږې د لاسه ټوله ورځ ژړل. یو څو کسانو د ده د حالت په اړه کلیسا ته خبر ورکړو او دوي کسان وروا‌ستول چې پلټنې وکړي. د لېلیې څو کسان وګوابنل شول او لږ وخت لپاره اولیور ته د خپلې برخې پورا پۍ ورکړې کېدل خو بیا هم هغه پخواني حال شو، تر څوچې دی د دریو کالو شو او د لیلیې د نورو ماشومانو سره به ټوله ورځ په منډو و. د کلیسا مشرد ده په حالت خواشینې شو او یوه ورځ یېفېصله وکړه چې هغه دی څو میله لیرې حکومتي یتیم خانې ته وروا‌ستول شي. هلته د ماشومانو پالونکیمېرمنې "مان" هوښیاره ښځه وه اوپوهېده چې ماشومانو ته کوم خواړه پکار ول. د یتیم خانی مشری ته د هر ماشوم لپاره ټاکلیپیسې ورکړل کېدې چې زیاته

برخه به هغی خپل جیب ته اچولو اومېرمنې مان ورته هیڅ نشو ویلې. د کلیسا له خوا معاینه کوونکي چې به یتیم خانې ته ورغلل نو هغوي به د ماشومانواو د کوټو د صفاي جاج اخستو .د دې معاینې نه وړاندی د مشری په امرمېرمنې مان به ماشومان ولامبول او پاکی جامې به یې ورته په غاړه کړی، وېښته یې ږمنځ او نوکونه به یې پریکړي و. خو وروسته به بیا بد حال و. کله کله به یو طبیب د ماشومانو روغتیاي معاینې ته ولاړو نوپام به یې شوچې ماشومان خوار زواکي و. هغه به مشری ته گواښ وکړو نو دې به څو ورځې ماشومانو ته ښه خواړه ورکړل خو بیا به هم هغه حال و.

تر نهو کالو اولیور ټویسټ په دی لیلیه کی لوېدو خو نه یې د پلار درک معلوم شو او نه څوک د ده د مور له نوم خبر و. دی اوس نور په لیلیه کی نشو پاته کېدې اود کلیسا یو چارواکي ښاغلي " بمبل" امر وکړو چې دی به په کارخانه کی د خپل عمر د نورو ماشومانوپه څیرکار زده کړي.مېرمنې مان، اولیور راوبللو او ورته یې وویل چې ښاغلي بمبل ته سر ټیټ کړي. بمبل تری وپوښتل چې ما سره ځې نو اولیور ژر د هو لپاره سر وخوځوو خو بیا یېمېرمنې مان ته وکتل او پوښتنه یې وکړه چې ادی به راسره وي که نه؟ بمبل ورته وویل چې هغه نه شوه تلې خو وروسته به یې لیدو ته راځې.

میرمن مان د ده مخ لاسونه ووینځل او د تلو پر وخت یې څو څو واری ښکل کړو. په یوه غوټه کی لږه اوچه ډوډۍ او څه کوچ ورته ورکړل او بیا یې ورته نصیحت وکړو چې د مشرانو خبره دی مني . اولیور د بمبل سره روان شو نو سترگی یې له اوښکو ډکی شوې، سره له دی چې هغه دمېرمنې مان له خلې چرته د مینې خبره نه وهاورېدلی خو اوس له یتیم خانې چې روان و نو خپلو ملگرو پسې خفه و. نیم ساعت مزل نه وروسته دوي یوې ودانۍ ته ورسېدل او اولیور یې یوځای کېنولو. هغه له خپلې غوټې نیمه ډوډۍ او کوچ خوړلي او ستړی و نوغوند موند هم هلته پر زمکه ویده شو.

د ده په سره چا یوه لښته راخلاصه کړه نو دی راويښ شو. د بمبل په بله لښته چې د ده ملا ته يې ټکان ورکړو، دی نېغ ودريدو . اخوا دېخوا يې کتل چې څه ووشو. بمبل دی يوې لوې او سپينې کوټې ته بوتلو. هلته اته لس چاغ سړی د يو ميز چاپيره ناست و. د ميز په يو سر په يوې لوړې چوکۍ يو غټ سړې چې مخ يې ګول و ناست و. بمبل ورته وويل، سر ټيټ کړه نو اوليور هم هغسی وکړل. يو کس تری وپوښتل، ستا نوم څه دی. اوليور د دومره سړو په ليدو سخت وارخطا و خو بمبل ورته په ملا يو سخت ګوزار ورکړو نو ده په چيغه وويل اوليور.

چاغ. ای هلکه. خبر يې چې ته يو يتيم يې؟

اوليور. هغه څه وي؟

يو سړی. دا بی عقل دی. هلکه، ته نه مور لری او نه پلار. ستا پالنه د کليسا له خوا شوی ده.

اوليور. (په ژړا) او زه خبر يم.

چاغ. نو ته اوس ژاړی ولې؟   ته د شپی عبادت کوی او هغو خلکواو کليسا ته دعا کوی چې ستا پالنه يې کړی ده؟

اوليور. دعا!!!عبادت!!! هو ،،،هو،،،هو صېب.

سړی ...ښه نو اوس ته يې دلته راوستی چې انسان درنه جوړ شي او کسب هم ورسره زده کړی. سبا سهار له شپږو بجو به ته د پړو (رسيو) لپاره د سڼو نه تارونه بيلوې.

اوليور هيڅ خبر نه و چې سڼ څه وي او له هغې څنګه تارونه بيلېږي. هغه په دی هم خبر نه و چې عبادت څه وي او کليسا ته څوک څنګه دعا کوي. بمبل رخصت شو او يو بل سړي دی په منډه يو لوې تالار ته راوستو چې بی شميره هلکان پکی په کار بوخت و. اوليور د يو هلک نه د تارونو د

بيلولو چل زده کړو او په کار لګيا شو. يوه بله کوټه چې د پخلنځي په سر کی جوړه وه د لرګي اوږدی چوکۍ پکی ايښې وې . هر يو هلک خپله د ميسو کاسه او کاشوغه لرله. د ډوډۍ پر وخت دوي به وار په وار يو باورچې (اشپز) ، چې دوه چاغيمېرمنې به ورسره مرستی ته ولاړی وې، مخې ته ودرېدل چې ددوي په کاسو کی به يې اوګره (دليه) يا ښوروا اړوله. نه دا کاسی او نه قاشوغی وينځل کېدې. هلکانوله دې کاسو هر څه چې وخوړل نو په ګوتو به يې وڅټل او بيا به يې قاشوغه دومره تاو کړه چې هغه کاسه به پری پاکه شوه. کله د ډوډۍ يوه يوه ټوټه د دوي برخه وه خو د اوليور په شان د وړو هلکانو نه به دا ډوډۍ لويو هلکانو وتښتوله نو دوي به اوږي پاته شول.

دری مياشتې نه وې تېرې چې د ولوږې د لاسه اوليورکمزورې شو . اخر يو هلک چې پلار يې دکان لرلو، ټولو ته وويل چې که د دوي د ډوډۍ برخه زياته نشوه نو يوه شپه به ويدو کی تر ټولو کمزورې هلک وخوري. په دی خبره ټول ووېرېدل او هلکانو پخپلو کی فېصله وکړه چې په بله ورځ به د باورچي نه د نورې ډوډۍ غوښتنه وکړی. تر ډېره وخته دوي يو بل ته وويل چې ته به مشر ته ووای، بل به وويل، چې ته ورته ووايه، څکه ټول د چاغ باورچي اود ده دوو مرستيالانومېرمنو نه وېرېدل .   اخر اوليور ته وويل شول چې سبا د ډوډۍ پر وخت به دی له باورچې نوره ډوډۍ وغواړي.

په بل ماښام هلکان ډوډۍ ته کښيناستل او يو يو به باورچي ته تلو او اوګره به يې رااخيسته. په څو شېبو کی هر چا خپله کاسه تشه کړه نو هلکانو اوليور ته وکتل. د ده سره جوخت ناست هلک ورته په پوښتۍ کی څنګل ورخښ کړل او مخامخ ناست ورته سترګی برندی کړی. اوليور ورو غوندی له خپل ځايه راپاسېدو او د تشي کاسی سره د باورچي په لور روان شو. د لوې دېګ مخی ته ودرېدو او باورچي ته يې په کمزوري غږ وويل، محترم ، زه نه يم موړشوې، لږه نوره ډوډۍ راکړه.

باورچي ښه تکړه سړی و خو د دې خبرې په اورېدو رنګ يې ژېړ شو. ده هک پک ماشوم ته کتل چې د خپلې کاسې سره ورته ولاړ و.د ده مرستیالېمپېرمنېې لکه چې فالج وهلې وی اوژبې يې بندې شوې . باورچي وويل، څه...دی وويل... اوليور خپله خبره تکرار کړه. باورچي سمسئ راواخسته او د اوليور سر ته يې ونيوله خو د وهلو پر ځاې يې دې له ليچو ونيولو او يوه زوره وره کريکه يې ووهله چې په اورېدو يې هلکانو غوږونو ته ګوتې يوړې.

د کارخانې د چارواکو د بورډ غړي د ميز چاپيره ناست و چې ښاغلی بمبل وارخطا دننه ورغلو او ناستو کسانو ته يې وويل، زهډېر معذرت غواړم ښاغليو چې اوليور د نورې ډوډۍ غوښتنه وکړه. ټول سړي د دې خبرې په اورېدو هېښ شول او يو تن وويل، دا د نه منلو خبره ده ، چې ماشوم خپله ډوډۍ وخوړه او بيا يې نوره وغوښته. بمبل وويل، صيب هم داسې ده . يو بل کس چې سپين واسکټ يې اغوستی و، وويل، دا هلک به يوه ورځ غرغره شي. ورپسې يو اوږد بحث ووشو او په پايله کې اوليور کوټه قلفي کړی شو.

په بله ورځ د کارخانې په لويه دروازه د مشر له خوا په کاغذ ليکلې امر سلېخ کړی شو چې که هر څوک د اوليور ټويسټ نومې هلک له کليسا نه اوړل غواړي نو هغه ته به پينځه پونډه انعام ورکول کېږي.

اوليور په تياره کوټه کې ټوله ورځ په ژړا تېره کړه او د شپې يو ديوال سره يې سر ولګوو او ويده شو. په بل سهار دی له کوټې وويستل شو او په انګڼ کې لګېدلې د يخو اوبو پمپ ته يې بوتلو چې مخ لاسونه ووينځي. ښاغلې بمبل د ده په سر ولاړ و او ستغې سپورې يې ورته ويلې. بيا د ډوډۍ خونې ته يې بوتلو او د ټولو هلکانو په وړاندې يې په لښته ووهلو چې نور ترې عبرت واخلي. د يو څه خواړو وروسته دی بيا په کوټه کې بند کړی شو او يوه اوونۍ هم دغسې تېره شوه

په دی ښار کی یو بخاري پاکونکی هم اوسېدو چې هره ورځ د کارخانې مخې نه به تېرېدو راتېرېدو. ده په دروازه لیکلي اعلان ولوستو چې د اولیور نومې هلک په اړه و، خو ورسره د پینځو پونډو ورکړه د ده خوښه شوه. دی پور اوړی و اوپیسو ته یې اړتیا وه. ده خپل خرګاډې یوی خوا ته ودروو او خر یې په لښته ښه ووهلو. دروازی سره د بورډهغه غړی ولاړ و چې سپین واسکټ یې اغوستی و. ده د خر حال ولیدو نو وموسیدو چې د اولیور لپاره هم دغسی یو کس پکار و. کله چې بخاري پاکونکي د هلک په اړه وپوښتل نو ده دننه بوتلو. د بورډ غړو فېصله وکړه چې اولیور به هغه ته وسپاري خو د پینځو پونډو پر ځاې یې ورته درې نیمو پونډو ورکولو ته غاړه کېښوده.

د اولیور د کوټې دروازه خلاصه شوه او ده ته د مخ لاس وینځلو وروسته یو پاک کمیس ورکړی شو. بیا د ده مخی ته د اوګرې ډکه کاسه او پورا ډوډۍ کیښودل شول چې وې خوري. د اولیور په سترګو کی اوښکې راغلې ځکه ده فکر وکړو چې د خواړو وروسته به دی غرغره کړی شي. هغه داسی اورېدلي و چې کله یو بندي غرغره کیږي نو هغه ته په وروستي ځلډېر ښه خواړه ورکوي.   ښاغلي بمبل ورته وویل ، بس اوس سترګې ځان له مه سری کوه او ډوډۍ وخوره، ته به د کسب د زدکړی لپاره شاګردي کوې. اولیورد دی خبری په اورېدوحیرانه پاته شو.

له ډوډۍ وروسته بمبل او اولیور د یو قاضي مخی ته ورغلل او په لاره بمبل ورته وویل چې دی هڅه وکړي چې خوشاله ښکاره شي او کله چې قاضي تری پوښتنه وکړي چې ایا دی د بخاري والا شاګردی ته غاړه اږدي نو ورته "آو" ووای. دوي یوی لوې ودانۍ ته ولاړل او اولیور یې هلته په یوی کرسۍ ځان له کېنولو. نیم ساعت وروسته بمبل دی یو لوی تالار ته بوتلو چې د شیشې کړکۍ یې لرلې. هلتهډېرې چوکۍ وې او په یو لوړ ځاې کی دوه سپین ږیري ناست و چې په وېښتو یې سپینه دوړه غوندې پرته ښکاریده. یو سړي اخبار ولوستو او د بل مخی ته یو ژیړ کاغذ پروت

و چې عینکې په سترګو یې ولوستلو. ده سر راپورته کړو او اولیور ته یې وکتل. بیا یې پوښتنه وکړه، دا هغه هلک دی؟ بمبل وویل، هو هم دغه دی، هغه اولیور ته وویل چې سړي ته دی سر ټیټ کړي نو ده هم هغسی وکړل.

قاضي. داسی ښکاري چې هلک د بخاریو پاکولو سره علاقه لري.

بمبل . دومره یې خوښېږي چې حد نه لري. که مونږ سبا یو بل کسب ته کېنولو نو دی به تری وتښتي.

قاضي. دا بل کس چې هلته ناست دی، لکه چې د ده استاد دې؟

بمبل. هو صیب، دی بخاري پاکوونکی دی.

قاضي. ګوره خانه. دا ماشوم ستا پرغاړه دی او باید ته ورله ښه ډوډۍ او جامې ورکړې.

سړې. زه به یې د خر په شان ساتم...زما مطلب دی ښه ډوډۍ به ورله ورکووم.

قاضي. ته راته ناولوستې او کلي وال ښکارې خو ایمانداره هم یې.

سړی. زه هیله لرم چې داسی ووسم.

قاضي. زه د هلک نه یو څو پوښتنې لرم. ماشومه، ته ولې داسی ژیړاو کمزورې ښکارې؟ څه چل دی، ته خو ژاړی. ما ته ووایه او وېرېږه مه.

اولیور. (په ژړا) ما بیا هغه توری کوټې ته مه بیایئ. مړ می کړئ خو زه بیا هغه کوټې ته نه ځم.

بمبل. محترم دا ټول یتیمان خو تاسو پیژنئ چې څومره مکر کوي. دوي د ډب دي.

قاضي. ته غلي شه او تر څو چې ما نه وي ويلي ، هيڅوک به خبره نه کوي. دا ماشوم په بد حال دې. رنګ يې زيړ دې او خوشاله نه ښکاري. نو په دی اساس مونږ د ده د شاګردۍ اسناد ردوو. مونږ دی بخاري پاکونکي ته نشو ورکولی.

بمبل. محترم قاضيانو، ستاسو فېصلی ته درناوی کوو. اوس امر وکړئ چې په دی هلک څه وکړو.

قاضي. بيرته يې کارخانی ته يوسئ ، ښه خواړه ورله ورکړئ او ښه چلند ورسره وکړئ.

خو په بله ورځ د کارخانې په دروازه هغه اعلان بيا خلکو ولوستو چې يو ماشوم که هر څوک غواړي د پينځو پونډو سره يې اوړی شي.

د بورډ غړو دا فېصله وکړه چې اوليور دی په يوی وړی تجارتي بېړۍ کی په کار وګومارول شي. د دې لپاره يې بمبل ته وويل چې په بندرکی دی پوښتنی ګرويږنې وکړي. بمبل يو مړي خښښونکې پيژندلو چې "سوربري" نوميدو. هغه ته يې د اوليور خبره وکړه خوسوربري وويل چې پينځه پونډه‌ډېرې پيسې نه وې او داسی هلک چې څه کسب يې نه و زده، د ده لپاره بېکاره و. خو بمبل ورته وويل چې هلک به ورته ګټه ور تمام شي. اخر سوربري ورته غاړه کېښوده او بمبل هغه د بورډ غړو ته بوتلو.

په هغه ماښام اوليور بيا له کوټې وويستل شو او بمبل له ځانه سره بوتلو. د سوربري د کار ځای ته له تلو وړاندې چې بمبل د هغه مخ ته وکتل نو اوښکې پرې روانی وې. بمبل ورته وويل چې ده سخته ناشکري کوله چې د نورو هلکانو په پرتله د يو نوی کسب زدکړی ته روان و. ده ته يې وويل چې نور به دی د سوربري شاګرد وي او که د هغه خبره يې وونه منله نو په سمندري بېړۍ کی به يې ليرې وطن ته ورواستوي.

سوربری د خپل کور دروازی اوکړکی تړلي وې او په يو کاغذ يې څه ليکل. د بمبل په ليدو يې دوسيه بنده کړه او اوليور ته يې وکتل. بيا يې خپلی مېرمنی ته ناره کړه. يوه نری نروچکي ښځه راښکاره شوه نو سوربري ورته وويل، داهغه هلک دی چې ما درته ويلي و. ښځې په حيرانتيا وويل، دی خوډېر وړوکی دی. خو مېړه يې وويل چې دی به ژر لوی شي. ښځې هغه د کوټې په بل سر کی يوې دروازی ته ورتېله کړو چې دوه دری پوړۍ ښکته يوې کوټې ته وتلی وه. په دی کوټه کی د اوليور نه لږه لويه يوه جينۍ ناسته وه. ښځې ورته د بره نه د شارلټ نوم واخيستو او وی ويل چې د پاتې غوښی نه يو څه دی هلک ته ورکړي. اوليور دومره نهری تږی کړی وې چې د خواړو په ليدو يې بل خوا نه کتل او په يوه شېبه کی يې د غوښی قاب تش کړو.

د سوربري مېرمنې ورته وويل چې دی به د شپې په لوی کوټې کی د يوې تختې لاندی ويده کيږي او ډيوه يې ورته په لاس کی ورکړه. دا لويه کوټه د ښاغلي سوربري د کار ځای و او پکی يوې خوا ته د لرگي تابوتونه ايښي و. په ځينو تابوتونو کی مړی هم پراته و. اوليور ډيوه په يو ميز کېښوده او د دې په تته رڼا کی يې چار چاپېره وليدل. په کوټه کی د مړو بوي خپور و او د اوليور توشک چې په کومه تخته هوار کړی شوی و، هغه ورته د قبر په شان ايسېده. خو دی دومره ستړی و چې هيڅ يې وونه ويل او پخپل ځای پرېوتو.

په بل سهار يو چا د هغه کوټې بهرنۍ دروازه په زوره زوره ډبوله او اوليور د دې د غږ سره راپاسېدو. ده ژر ورته تمبه پرانسته نو وی ليدل چې يو لوې هلک ورته ولاړ و. دی د سوربري مشر شاگرد و او اوليور ته يې وويل چې له نن نه به د هغه هره خبره مني. بيا يې ده ته يوه لته راخلاصه کړه او د کړکيو د پرانستو امر يې وکړو. اوليور ژر ټولې کړکۍ پرانستې نو د سوربري مېرمنې ورته ناره کړه. دی او هغه لوې هلک چې نوح نوميدو دننه ورغلل. شارلټ بخاري بله کړی

وه او نوح ته يې وويل چې د ده لپاره يې د سوربري د نارۍ نه د غوښې يوه ټوټه ساتلې وه. بيا يې اوليورته وويل، ته دا سړه ډوډۍ واخله، ورشه په هغه صندوق کېنه او د چايو سره يې وخوره.

هم دغسی درې مياشتی واوختې نو يوه ورځ ښاغلي سوربري د خپلې مېرمنې نه پوښتنه وکړه، څه فکر کوی اوليور اوس د ځانه سره د مړو په کاروبار کی واچوم. دی کولی شي چې د ماشومانو مړي ولمبوي. هغې ورته خپله خوښي څرګنده کړه. په هغه ورځ بمبل راغی او د يوی ښځې د مړي او جنازې د انتظام لپاره يي ورته وويل. اوليور د بمبل په راتلو دومره ووېرېدو چې ځان يې ورک کړو. خو دی په قهر و، اوليور ته يې هيڅ وونه کتل او له هغه ځايه ووتلو. سوربري، اوليور د ځانه سره کړو او دواړه د ښار هغی برخې ته ورغلل چې کوڅې پکی تنګې او کورونه يې واړه و. دوي د يو کور مخی ته ودرېدل او دروازه يې وډبوله نو د ديارلسو څوارلسو کالو يوی جينۍ ور پرانستو. دننه په کوټه کی اورنه و بل، خو يو سړی د بخارۍ مخې ته او د کوټې بل سر کی يوه بوډۍ ښځه د څو ماشومانوسره ناست و. د دې کوټې نه وراخوا له دروازی بلې خوا ته بله کوټه وه چې په فرش يې يو وجود د کمبلی لاندې ايښي و. اوليور پوهه شو چې د کمبل لاندی مړې پروت و نو له وېرې ورېږدېدو او د خپل بادار سره جوخت ودريدو. سور بري د مړي لورته ګام واخستو نو د بخاري سره ناست سړي په زوره ووېل، " که خپل خېر غواړی نو مه ورنږدې کيږه"

سور بري د داسی حالاتو سره بلد او د سړي خبره يې له پامه وغورځوله. دی چې مړي ته نږدې شو نو سړي بيا وويل، ته دا په خاورو کی نشې خښولې. په دی کی هيڅ نه دي پاتې. د قبر چينجي به ورباندی ماړه نشي. سوربري د خپل جيب نه د کچ کولو فيته راوويستله او د مړي سره جوخت کېناستو. هغه سړی راغې او وې ويل، دا ولوږې ووژله، د دې تبه وه خو نه يې اور لرلو او نه رڼا. دا په تياره

کی له مونږه ولاړه، د خپلو ماشومانو څېرې یې نه لیدلې خو د دوي نومونه یې یادول. ما په کوڅو کی د دې ماشومانولپاره خیر غوښتو خو خلکو زه بندي خانې ته ورواستولم. زه چې بیرته راغلم نو د دې ځنکدن و. دا د ولوړي د لاسه مړه شوه.

هغه سړي په چیغو چیغوژړل، پر زمکه ورغړیدو او له خلې یې ځګ راوتلو. په دی وخت کی ماشومانو هم ژړاپېل کړه خو زړې ښځې غلی کړل. بیا دا ولاړه او په زمکه پروت سړی یې راپورته کړو او سوربري ته یې وویل، " دا زما د لور مړی دی. وګوره، ما دا زیږولې وه او زه تر اوسه ژوندی ګرځم، خو دا مړه ده. د خدای کارونه وګوره، ژوند داسی دی لکه یوه ډرامه. یوه ډېره ښه المیه ډرامه. ښځې په زوره وخاندل او سور بري ته یې وویل، شش...شش... صبر وکړه. دا به نن شپه خښوې او که سبا... یا بل سبا....ته خبر یې چې زه به د دې جنازې سره ورځم. ما ته یو لویه او ګرمه چپنه راوړئ. د دی د رخصتولو نه وړاندی ښه کیکونه او شراب راوړئ. ښه زه که کیکونه نه وي، یوه اوچه ډوډۍ او یوه کاسه اوبه راوړئ. بیا یې سور بري د لستوڼي نه ونیولو او وې ویل، مونږ ډوډۍ وخورو؟ هغه تری راپاسېدو او وې ویل، هو، هر څه چې مو خوښه وي وکړئ. اولیور یې د لاسه ونیولو او له کوره بهر ووتلو.

د مړو لمبولو او د جنازو د تیارولو په کار کی اولیور د شاګرد په توګه یوه میاشت تېره کړه نو ښاغلي سوربري تری هیله پیدا شوه. په ښار کی د شري وبا ګډه وه اوډېر خلک او په تېره ماشومان پری لوې شمیر کی مړه کېدل. د سوربري کاروبار ښه روان و او اولیور اوس د مړو د خپلوانو ژړا ته به دومره نه خفه کېدو. ده د مرګ او ژوند تر منځ د انسانانو خوي خصلت ووپېژندلو. د یوی شته منې مېرمنې یا سړي د جنازې پر وخت د ده اولادونو او یا نږدې خپلوانو د خلکو په وړاندی چې به څومره واوېلا جوړه کړی وه، وروسته پخپلو کی سره کېناستل نو دومره به خوشاله و چې

هغه ژړا ورته یوه ډرامه ښکارېده. کونډو به د مېړه په جنازه ځان داسی جوړ کړی و لکه چې واده ته روانې وي.

خو اولیور تر څو میاشتو د نوح له بد چلند سره لاس او ګرېوان و. د هغه له کبله، شارلټ به هم ورسره بده وضع ساتله او د مېرمن سوربري خو اولیور سخت بدي شو ځکه ښاغلي سوربري د ده د کار صیفت کوو. یو ماښام اولیور او نوح د ډوډۍ لپاره په میز ناست و او د دوي تر منځ د غوښې یوه لویه ټوټه د خواړو لپاره ایښې وه. نوح د دې زیاته برخه وخوړه او په خبرو کی اولیور ته یې بد رد ویل چې دې وژاړي. خو اولیور په صبر د ده خبری اورېدې. اخر نوح ورته وویل، "ستا مور څنګه ده؟" اولیور وویل، "هغه مړه ده او ما نه نوری پوښتنې ونکړې." د ده په سترګو کی اوښکې وې. نوح یوه سندره زمزمه کړه او بیا یې وویل، "هغه څنګه مړه شوه؟" اولیور وویل، "د زړه د لاسه او نور رانه مه پوښته." نوح وخاندل. "مور دی لکه چې بل مېړه غوښتو."

د اولیور مخ سور شو، راپاڅېدو، کرسۍ له یې یوه لته ورکړه او نوح سره ونښتو. ده ته یې په خېټه کی دومره په زوره لتې ورکولې چې دی رانسکور او شارلټ ته یې چیغی وهلې چې اولیور یې وژني. هغه په منډه راغله او پخپل پورا زور یې اولیور له نوح لیرې کوو. ورسره یې ښکنځلی هم کولې خو دوي یې نشو خلاصولی. مېرمن سوربري چې چیغی واوریدې نو هغه هم رادننه شوه. د شارلټ په مرسته یې اولیور د نوح له مرۍ نه بیل کړو. په راښکلو یې ګودام ته بوتلو او ور یې کلک کړو. مېرمن سوربري په چیغو اولیور ته بد رد ویل او کله چې شارلټ ورله اوبه ورکړی نو شکر یې وویستو چې نوح ژوندی و. شارلټ وویل، شکر وباسه چې مونږ ټول ژوندي یو. مېرمن سوربري وویل، زما میړه داسی د لارو کوڅو هلکان چې راولي نو هم دا حال به وي. خو اوس څه وکړو، سړی په کور کی نشته او دا وحشي به په لتو د ګودام دروازه ماته کړي.

شارلټ وویل، "پولیس به راوغواړو." خومېرمن سوربري وویل، "نه ...نه...نوح ته په منډه ورشه اوښاغلي بمبل ته خبر ورکړه. ورته وایه سمدلاسه راشه." نوح د وېښتو په سمولو د کارخانې په لوري روان شو. هلته بمبل د ده په لیدو پوښتنه وکړه نو نوح په ژړا ورته وویل چې اولیورد ده د وژلو هڅه کړی وه. په دی وخت کی په سپین واسکټ کی هغه سړی راښکاره شو چې د اولیور په اړه یې ویل ، دی به یوه ورځ غرغره کېږي. بمبل ورته وویل، ستا وړاندوییڼه په ریښتیا کېدو ده، نن اولیورد دې هلک او د یوې جینې د وژلو هڅه کړی ده. نوح ورزیاته کړه او د یوی مېرمنې هم. سړي وپوښتل، ستا بادار څه شو. نوح وویل، هغه له نیکه مرغه بهر دی که نه اولیور ویل چې سوربري به هم وژني.

په سپین واسکټ کی سړی موسکی شو، نوح ته یې یوه سیکه په لاس کیښوده او وې ویل، تهډېر ښه هلک یې. بیا یې بمبل ته یوه شنه لښته په لاس کی ورکړه او وې ویل، ورشه ، هر څومره چې دې وس رسېږي، وې وهه. که سوربري راغلو نو هغه ته هم ووایه چې هلک دی وډبوي. اولیور د گودام په دروازه لتی وهلې خو سوربري تر هغې نه و راغلی. بمبل د هغه مېرمنې ته وویل، دا د غوښې زور دی. تاسو دی هلک ته ولې دومره غوښه ورکوئ چې اوس د غویي په شان پړې یې شلولې دې. په دی وخت کی ښاغلې سوربري هم کور ته راغلو او د دې جنگ ټوله کیسه یې واوریده. هغه دوي ارام کړل، د گودام ور یې پرانستو او اولیور یې رابهر کړو.

مېرمن سوربري. د ده علاج دا دی چې یوه ورځ یې په تیاره کوټه کی بند کړو او ډوډۍ ورله ورنکړو ، پخپله به سم شي.

سوربري. بس دی اولیور. ته ښه هلک یې. ته ولی وهل ټکول کوې.

اولیور. ده ما ته د مور ښکنځله وکړه.

مېرمن. نو څه چل ووشو؟ اې نمک حرامه. ستا مور ته باید ښکنځل ووشي. هغه د دې وړ ده.

اولیور. نه ...هغه د دې وړ نه ده. دا دروغ دي.

میرمن. (په ژړا) اې سړیه ...زړه دی یخ شو چې دی دوه لویشتي هلک زما سپکاوې وکړو. ستا دی خداې خانه خرابه کړي.

دمېرمن سوربري اوښکې د هغې د میره لپاره د زغملو نه وې او هغه اولیور پخپل دفتر کی بند کړو. کله چې اولیور ځان له شو نو د ټولو خبرو په اړه يې چرت ووهلو. بیا په زمکه پرېوتو او په چیغو چیغو يې وژړل. دېډېر وخت هم هغسې پروت و. په طاقچه کی ډیوه بله وه او د دی په تته رڼا کی يې چاپیره کتل او غوږ يې نیولې و. کله چې ټول ویده او غږونه غلي شول نو ده کړکۍ خلاصه کړه او بهر يې وکتل. شپه تیاره او یخه وه او په اسمان کی یو ستورې هم نه و. ده د بالښت په یو پوښ کی خپل څو شیان وتړل او دسهار په انتظار په یوې کرسی کېناستو. د سهار لومړۍ رڼا له کړکی تا وکړه نو دی راپاسېدو، بیا ورو غوندی يې د دروازې کونډه خلاصه کړه او بهر ووتلو.

اولیور د ښار سرهډېر بلد نه و خو لیدلي يې و چې د اسونو ګاډي کوم لوري ته زیات ورتلل. ده په هم هغه لار ګامونه اخستل. یوځاې دی په هغه کوڅه ورپېښ شو چې د یتیم خانی ودانۍ پکی جوړه وه. دی ورننږدې شو او له دیوال يې ولیدل چې ډیک په نوم یو ماشوم په وړوکي چمن کی ولاړ و. ده د خوښي احساس وکړو ځکه ده به ډیک سره لوبی کولی. د ده په لیدو ډیک رامنډه کړه او د لوې دروازې له سیخ يې ورته لاس وړاندی کړو. اولیور د ده لاس ونیولو او وې ویل، پام کوه چا ته وونه واې چې زه دی ولیدلم. ډیک ورته وویل، ډاکټر دوي ته ویلي دي چې زه

نور ژوندی نه پاتی کیږم. خو ته زغله ...په لاره مه ودرېږه...اولیور د سیخونو نه وراخوا د ده په سر لاس راښکلو او تری روان شو.

د سهار اته بجې وې چې اولیور له ښاره بهر په لوی لاره روان شو. کله نا کله ده د اسونو دربا واوریده نو د یوې ونې شا ته به پټ شو او د ګاډو یا د سپرو له تېریدو وروسته به بیا روان شو خو تر هغی خبر نه و چې کومې خوا ته به ځي. ده د بمبل او سوربري نه لیرې تلل غوښته. یو ځای کی ده د فاصلې تیرو ولیده نو ورسره کېناستو. په دی لیکلي و چې لندن اویا میله لیرې و. ده د لندن په اړه اورېدلي و چې لوې ښار و او خلک پکی ورکېدل. هم هلته یې هوډ وکړو چې که دی لوی ښار ته ولاړو نو څوک به یې بیا نشي موندلی. خو ده سره هیڅ هم نه و او دومره لوې مزل وهل ورته ګران کارښکارېدو. د ده په غوټه کی یوه اوچه ډوډۍ، یو کمیس او دوه جوړه جرابی وې. یوه وړه سکه هم ورسره وه چې سوربري ورته د یوې جنازې نه وروسته د انعام په توګه ورکړی وه. خو د هغه د سفر لپاره دا بس نه و ځکه اوس ژمی و.

دی هم هغسی روان و او توله ورځ کی یې شل میله مزل ووهلو. په لاره یې یو ځای د کلي د یو کور نه اوبه وغوښتې او هغه اوچه ډوډۍ یې ورسره وخوړه. د شپې یو ځاې ویده شو خو سهار د یخ د لاسه یې لاسونه پښې شخ و. په یو کلي کی یې د سکې په بدل کی توده ډوډۍ واخسته او دولس میله مزل یې کړی و چې شپه پری راغله. د ده پښې پړسېدلې او دومره د کمزورۍ احساس یې کوو چې ودریدې نشو. په بل سهار دی د ګرځېدو جوګه نه و او په څکېدو یې ځان یوې تیرې ته ورسوو چې اس ګاډو تم ځاې و. یوګاډې ودریدو او څو کسان تری راښکته شول. هغه کوچوان او ګاډي کی ناستو مساپرو ته زارۍ وکړې چې دی له ځانه سره کېنوي خو هیچا ورته پام ونکړو. په لاره د ځینو کلیو په کوڅو کی په لویو تختو لیکلي و چې ګدا ګربه بندي خانه کی اچول کیږي. اولیور په دی اعلانونو سخت په وېره و او هیچا ته یې لاس نشو غځولی. دی په پټیو کی

له سپو وېرېدو خو یو ځای یو بزګر او بل ځای یوه مېرمنه پری مهربانه شول او د خواړو یې څه ورکړل .

په اوومه ورځ اولیور یو وړوکي ښاریې ته ورسېدو چې د کورونو کړکۍ پکی بندې وې. دی یو ځای کېناستو خو دم پکی نه و. هلته ډېر سرایونه جوړ و او د سهار د پېل سره په لارو کی د خلکو ګڼه شوه. د اولیور مخی نه یو هلک تېر شو چې د ده د عمر و. څو شیبې وروسته هغه هلک ورته ودرېدو چې د لویو سړو کوټ یې اغوستی و او پوښتنه یې وکړه چې دی له کومه راغلی و.

اولیور ورته وکتل او سترګی یې ډکی شوې، زه اوږې یم، د اوو ورځو راهیسې مزل کووم . هلک حېرانه پاتې شو خو ده ته یې لاس وروغځوو او له ځایه یې پورته کړو. بیا یې نږدې یو سرای ته بوتلو چې مخې ته یې سبا ناری شیان پخېدل. هغه له دی ځایه توده ډوډۍ او غوښه واخستل او بیا یې اولیور له ځانه سره د سرای شا ته بوتلو. هلته یې ګرمې چای راوغوښتې او دواړو پری ځانونه ماړه کړل. هلک تری پوښتنه وکړه نو اولیور وویل، دی لندن ته روان و خو هلته د اوسېدو ځای هم نه لري او نه ورسره پیسې وې. ده له هلک وپوښتل نو هغه وویل، دی کله کله لندن کی اوسېږي. خو بیا یې اولیور ته وویل، ته نن شپه د اوسېدو ځای ته اړتیا لری. اولیور وویل چې اوو شپې کېږي د کور د چت لاندی یې خوب نه دی کړی. هلک ورته ډاډ ورکړو چې لندن ته لږه لاره ده او دی نن لندن ته ورتلو او هلته د شپې ځای هم لري. د یو شریف کس یادونه یې وکړه چې دی ورسره پاتې کېدې شي او هغه به تری پیسې هم نه اخلي. اولیور تری وپوښتل چې هغه سړی خو دی نه پیژني نو د شپې ځای به څنګه ورته مفت ورکوي. هلک وویل، د هغه لپاره دا بس دي چې زه به درسره یم، هغه سړی ما پیژني او زما ملګری دی.

د دی هلک نومجېک و او د خپل ملګري په اړه یې وویل، چې سپین ږیرې دې او د ده په شان بی وزلو ماشومانو ته پېډېر پام کوو. اولیور دومره

سترړې و چې دجېک په مشوره د سراې شا ته ويده شو ځکه هغه ورته وېلي و چې د شپې به ښار ته ورځي. د شپې يوولس بجې وې چې اوليور په لومړې ځل د لندن په ښار کی وردننه شو.

د لندن کوڅې تنګې او له مرداری ډکې وی او مړکان پکی ليدل کيده . اوليور پخپل ژوند کی دومرهډېر خلک په لارو کی نه و ليدلي چې جامی يې خيرنې اووېښته يې ببر و. د لاری دواړو غاړو ته واړه کورونه و چې زياتو يې کړکی نه لرلې. د شراب خانو نه ښځې او سړي په شور او خندا راوتل او کله کله به پکی چا سوک څپيړې نه هم کار اخستو. د اوليور لپاره دا هر څه بوړنوونکي و او زړه يې کېدو چې وتښتي. خو په دی وخت کی هغه د جېک سره د يوی ودانۍ دروازی ته رسېدلی و. جېک د ده لاس ونيولو او دننه يې راښکلو، بيا ژر يې تمبه ځان پسې پوری کړه. دننه تکه توره تياره وه خو يو سړی د پوړو د پاسه ډيوې سره راښکاره شو او له جېک يې وپوښتل. دا بل څوک درسره دی؟ جېک وويل دا زمونږ نوی ملګری دی. بيا يې د فيګن پوښتنه يې وکړه او هغه کس ورته وويل چې دی بره ناست و.
د اوليور يو لاس جېک نيولې و او په بل يې د پوړو سره جوخت د لرګي يوه ډنډه نيولې وه ځکه په ماتو پوړيو بره ختل ګران و. هلته جېک يوه بله دروازه پرانسته او اوليور يې پکی ورټيله کړو. د کوټې په بخاري کی اور بلېدو او په يو ميز د شمع په رڼا کی يو سړي د کرغيړن مخ سره د دوي لوري ته کتل. په ميز څو لوښو کی،غوښه ، ډوډۍ او کوچ و او چاپېره څلور پينځه هلکان ناست و. د کوټې يو سر کی په تناو وينځل شوی جامې ځړيدې. جېک د سړي په غوږ کی څه ويل چې په اورېدو هغه وموسېدو. جېک ورته وويل، دا فيګن دی اود ده نوم اوليور ټويست دې. فيګن وخاندل او يو هلک چې د تمبکو پايپ يې څکول، راپاسېدو او د اوليور سره يې روغبړ وکړ. فيګن ورته هر کلی وويل اوجېک ته يې اشاره وکړه چې خپل ملګري ته دی ښه ډوډۍ ورکړي. اوليور ښه په مړه ګېډه ډوډۍ وخوړه او په څو نرمو بوجيو په خواړه خوب ويده شو.
په بله ورځ چې اوليور راويښ شو نو په کوټه کی نورهلکان نه و او فيګن چاې پخولی. د اوليور سترګي لا پټې وې اوفيګن ده سره نږدې ودرېدو چې وګوري دې ويده و که ويښ. کله چې ډاډه شو چې اوليور ويده و نو د

کوټې دروازه یې وټړله او په فرش لګیدلي د لرګي یوه تخته یې لیرې کړه. اولیور اوس له خپل ځاې ورته کتل چې ده د فرش نه یوه وړوکې صندوق راوویستو او پر میز یې کېښودو. بیا پخپله په کرسۍ کېناستو او له صندوق یې د سرو زرو یوه لاسي ګړۍ راواخسته. په دی ښکلي غمي لګېدلي و او په لیدو یې فیګن وویل،ډېر ښه...دا سپي ډېر تکړه دي. هغه له صندوق وار په وار هم دغسی ښکلې ګړۍ، زنځیرونه، ګاڼې او نور شیان راویستل او په لیدو به یې خوشاله شو. بیا ناڅاپه هغه د اولیور لورته وکتل چې ویښ و. فیګن ژر صندوق بند کړو او په چیغه یې وویل، ته ولې راته ګورې.
اولیور وارخطا وویل، ما هیڅ نه دي لیدلي. فیګن یو چاقو له جیبه راوویستو او پر میز یې خښ کړو.
د هغه په امر اولیور پاسېدو او له دروازې بهر یې د اوبو منګې ورته راوړو. تر هغی فیګن صندوق پټ کړی و. اولیور د منګي په اوبو مخ لاسونه ووینځل او اوبه یې له کړکۍ بهر په کوڅه کی وروغورځولی. د ډوډۍ خوړلو نه وروسته جېک د څو نورو هلکانو سره راښکاره شو او ټولو له جیبونو رومالونه راویستل. اولیور داسی وپوهیدو چې ګوندې فیګن هلکانو ته د رومالونو جوړولو چل ښودلو، خو ژر خبر شو چې هلکانود ښار په لارو کوڅو کی د سړو جیبونه وهل او هر څه به یې فیګن ته راوړل. د دې په بدل کی هغه ورله ډوډۍ او د اوسېدو ځاې ورکړی و.
اولیور نه غوښتل چې غلا وکړي خو دی د فیګن له خوا څارل کیدو او په څو ورځو کی یې د نورو هلکانو نه د جیب وهلو چل زده کړو. دا یې هم زده کړل چې په کومو کوڅو کی ماړه خلک اوسېدل. هر ماښام به دوي په هغه لویه کوټه کی د ساعت تېري لپاره سندرې ویلې چې د اولیور هم خوښیدې. کله کله نینسي نومې یوه جینۍ هم راتله چې د دوي په شان یتیمه او په یوې شراب خانې کی یې کارکوو.
یوه ورځ اولیور د دوو نورو هلکانو سره د کتابونو یو دکان ته ورغلو چې پکی یو سړي کتابونه کتل. یو هلک د هغه له جېبه رومال وویستلو او په منډه شو خو تر څو چې اولیور له دکانه وتلو، یو کس راګیرکړو او وی وهلو. خلک راټول شول او پولیس خبر شو. د اولیور کمیس شلیدلی او پر زمکه ژیړ زبېښلې پروت و. هغه کس چې جیب یې وهل شوی و، براون نومیدو.

پولیس. ښار له غلچکو ډک دی. دا هلک به زه تانړې ته بوځم. اې...څه نوم دی دې او چیرته اوسیږې؟
دکاندار. ودریږئ. صیب...زما خبره واورئ. دا هلک بی گناه دی.
پولیس.. ته څنگه خبر شوې؟
دکاندار. له ده سره دوه نور هلکان هم و او ما پخپلو سترگو ولیدل چې هغوي د دې شریف سړي جیب ووهلو او وتښتیدل.
براون. دا بیچاره هلک... څومره بد کار ووشو. اې ...یو اس گاډې ودروئ چې زه یې ډاکټر ته وښیم.
دکاندار. زه به درسره مرسته وکړم. پاسه ماشومه. راځه چې دا محترم درباندی مهربانه شو که نه اوس به په بندي خانه کی ناست وې.

اولیور په اس گاډي کی د لندن ښار یوی شنی برخی ته یوړل شو چې هلته سړکونه پراخ او کورونه یې لوی و. د ښاغلي براون په کور کی دی په یو ارام کټ سملول شو اوښه پالنه یې وشوه. خو د اولیورشیبره تبه وه او خلک یې نه پیژندل. تر څو ورځو دی به کله ویښ اوکله ویده و او دارو ورته په خله کی ورکول کیده. دی اوس نور هم ژیړ او کمزوري شوې واو یوه ورځ چې راپاسیدو نو په ریږدیدو یې ځان له کټ پورته کړو او اخوا دیخوا یې وکتل. یوه چاغه مهربانه میرمنه د ده کټ سره جوخته په کرسۍ ناسته وه. هغی ورته وویل، ارام وکړه او خبری مه کوه گني نو بیا به ناروغ شې، اوس لږ ښه شوی یې. اولیور د هغی خبره وومنله او بیا څملاستو. څو ساعته وروسته ډاکټر راغې، د ده تبه یې وکتله او هغې میرمنې ته یې وویل چې اوس لږ نرم خواړه دې ماشوم ته ورکولې شي. په څو ورځو کی اولیور ښه شو نو هغې میرمنې د کړکی سره په یوې چوکۍ ورته د کیناستو وویل او ښه خواړه یې ورته راوړل.
اخوا جیک او نور هلکان چې فیگن مخی ته ورغلل نو ده تری د اولیور پوښتنه وکړه. یو هلک ورته د هغه د نیولو ټول حال تیر کړ او دا چې پولیسو به اولیور بندي خانې ته رسولې وي. په دی خبره فیگن سخت په قهر شو. په هغه ماښام دی یو شراب خانې ته ولاړو او هلته یې د خپلو دوو ملگرو سره خبره وکړه. فیگن اوس غوښتل چې په یو چل اولیور له بنده راوباسي. هغه نینسي ته دا دنده وسپارله او د یوې خدمت گاری په

جامو کی یې بندي خانې ته ورواستوله. هلته ورته پولیسو وویل چې ماشوم خو براون نومی سړي له ځانه سره کور ته بوتلې و.
د براون په کور کی اولیور ډېر خوشاله وخت تېرووواو کله چې د ګرځېدو جوګه شو نو نوي جامې یې ورته وګنډلې. په دی نویو جاموکی اولیور یو بدل کس ښکارېدو. ښاغلي براون ده سره په خپل کتابتون کی ولیدل او د ځو خبرو نه وروسته یې ورته وویل چې خپل ټول حال ورته ریښتیا ریښتیا ووای. کله چې اولیور خپله کیسه پیل کړه او د بمبل د ظلم په اړه یې ویل نو هغه وخت د براون یو ملګری میلمه شو. براون ورته وویل چې تر څو دی خپل ملګري سره لیدنه کوي بهر په باغ کی دي لوبې وکړي. د براون ملګري د اولیور په اړه هڅ ووهلو چې د نورو کوڅه ډب ماشومانو په څېر او بی اعتباره و. بیا یې شرط وتړلو چې اولیور دی یو کار پسی ورولیږ.ي او وګوري چې په شلو دقیقو کی بیرته راځي او که نه. براون اولیور ته د کتابونو یوه غوټه او پینځه پونډه ورکړل چې د ده لپاره د کتابونو دکان ته یوسي او بیرته راشي.
اولیور پخپله لاره روان و چې نابېره یوې ځوانی جینې له څټ ونیولو او په چیغو شوه، زما ورور...هاې هاې...ورور مې بیا ومونډلو. دا جینۍ نینسي وه چې له ډېره وخته د براون د کورنه بهر د اولیور په انتظار وه. اولیور که هر څومره ورته وویل چې هغه د دې ورور نه و خو نینسي له ځان سره راښکلو. څو لاروو ورته بد رد ویل چې د خپلې خور سره نه تلو. یوې ښځې ورته داسی څوک ورکړو چې اولیور راپرېوتو. بیا نینسي په راښکلو راښکلو د شراب خانې شا ته په کوټه وردننه کړو. اولیور هلته د فیګن دوه ملګري ولیدل چې د نینسي سره یو بل کور ته تلو په اړه وغږ.یدل. د شپې اته بجې د ساعت د زنګ سره دوي له هغه ځاې ووتل اود یوکور دروازه یې وټکوله.
په څو شیبو کی اولیور بیا د فیګن مخ ته ولاړ و او نور ماشومان تری چاپېره، د ده په نویو جامو ملنډې وهلې. فیګن د ده له لاسه کتابونه واخستل او له جیبه یې پینځه پونډه هم وویستل. نینسي پېسو ته لاس ونیولو او فیګن ته یې وویل چې د اولیور په راوړو کی ټوله خواري دې کړې وه.

په هغو ورځو کی ښاغلې بمبل د یو قانوني معاملې لپاره لندن ته ورواستول شو. ښار ته په رارسیدو هغه ورځپاڼه واخسته او د نورو خبرونو سره یې

يو اعلان هم ولوستلو چې پينځه پونډه انعام يې سر ليک و. دا د يو هلک اوليور ټويسټ په اړه و چې د څو ورځو نه لا درکه و او ليکلي و چې که هر چا د ده خبر ورکړو نو دا انعام به يې ګټلو. بمبل څو واری دا اعلان ولوستو او سمدلاسه هغه کور ته ورغلو چې پته يې په ورځپاڼې کی ليکلې وه. ده د ښاغلي براون سره وليدل نو هغه تری د اوليور په اړه وپوښتل. بمبل وويل، دی خبر نه و خو دومره ويلې شي چې اوليور چالاکه هلک و او له خلکو يې غلا کوله. ښاغلي براون په دی خبره ډېر خفه شو او هغی خدمت ګاری ته چې د اوليور ساتنه کړی وه ټول حال وويلو. د خدمت ګاری بيا هم باور نه کېدو ځکه اوليور ورته ډېر مودب او نيک هلک ښکاريدو.

په بل سهار اوليور وليدل چې د بوټانو يوه جوړه د ده خوا کی ايښې وه اوهغه نوي بوټان يې نه و. فيګن ورته ډوډۍ ورکړه اوټوله ورځ يې هم هغسی تېره کړه. ماښام هغه له کوره ووتلو او دروازه يې ورپسی وتړله. اوليور د ډيوې په رڼا کی يو کتاب په ولوستلو بوخت و چې د چا د پښو ښکالو يې واورېده. ده ډيوه پورته کړه چې وګوري څوک و، په دی کی د نينسي غږ يې واورېدو چې ډيوه ښکته کړه. نينسي په يوې کرسۍ کښناسته او په ژړا يې وويل، خدایږ به ما چری نه بخښي. خو زه خبره نه ووم . اوليور تری وپوښتل نو وې ويل، شابه ژر کوه، ته به ما سره ځې. اوليور وېرېدو، ته ما چرته بیاې. هغې ورته وويل، زه ستا ژوند ژغورل غواړم. اوليور د نينسي پسې له کوره ووتلو او دواړه په تنګو او تيارو کوڅو کی روان شول.

له کورونو وراخوا د يو پله د پاسه دوو سړو د نينسي په ليدو وويل، مال دی راوړو. هغې وويل، هو... راسره دی. يو سړي له جيبه طماچه راويستله او اوليور ته يې وويل، خوزه مه که نه ډز به دربانديې وکړم.

اوليورته چې کوم سړي طماچه نيولې وه ، هغه " بيل سايکس" نوميدو او يو خطرناکه مجرم و چې پوليس ورپسې ګر ځيدو. اوليور له ده د تښتېدو هڅه وکړه چې پوليس خبرکړي خو دی بيرته ونيول شو او فيګن کور ته يې ورسوو. نينسي اوس د اوليور سره زړه سوي پيدا شوی وه او ورسره يې لوز وکړو چې هر وختې امکان و دا به يې له فيګن ژغوري.

ښاغلي بمبل د هغه يتيم خانې د مشرې سره واده وکړو چې اوليور پکی لوې شوې و خو د دوي ژوند سخت تريخ و ځکه بمبل به تل د خپلی مېرمنې ستغې سپوری اوريدې. بمبل يوه ورځ دمېرمنې سره د جنگ نه وروسته شراب خانې ته ورغلو. هلته د"مونکس" نومی کس تری د اوليور په اړه پوښتنې وکړې. ده ورته وويل چې مېرمنه يې د يتيم خانې مشره وه او هغه د اوليور په اړه زيات معلومات ورکولی شي خو د دې کار لپاره به د سرو زرو پينځويشت سيکې تری اخلي. مونکس ورسره وومنل او ده بمبل ته وويل چې د شپې دی له مېرمنې سره يو ځاې راشي.

په ټاکلي ځاې کی د يتيم خانې مشرې د اوليور د مور د مړينې حال بيان کړو او دا چې د هغې د سرو زرو گوته او د غاړی لاکټ په مرستون کی تری نرسی ليرې کړي و او کله چې اوليور په يتيم خانې کی درداخل کړی شو نو دا شيان هغې ته ور وسپارل شول. هغې مونکس ته دا دواړه ورښکاره کړل. په لاکټ کی دننه د سرو وېښتو يو څو تاره او وربانډې ايگنس نوم ليکلې و. مونکس ورته وويل چې دا دواړه دی په سيند کی وغورځوي او که چا ته يې د دې ټولی کيسې حال وويلو نو هم هغسی به يې سيند ته ورواچوي.

يوه ورځ بل سايکس اود ده ملگري د شپې اوليور د ښار بلی برخی کی د سيند غاړې ته بوتلو. په لاره اوليور چرت وهلو چې د خپل ژوند د ژغورلو لپاره پر زمکه پريوځي او تياره کی تری ورک شي. په لړ واټن کی يو کور و چې دېوالونه يې ړنگ او کړکيو نه يې رڼا نه راتله. يو سړي د کړکۍ تخته پورته کړه او دوي دری واړو دننه ټوپ کړل. هلته د دوي يو بل ملگرې ورته په انتظار و. دوي يو کور د غلا لپاره په نښه کړی و، او کله چې هلته ورسيدل نو اوليور يې له يوی سوړې نه وردننه کړو چې دروازه ورته پرانيزي. دی وردننه شو او په تياره کی يې دروازه پرانسته خو هم هغه وخت د کور خلک ويښ شول او يو څوکيدار پری د طماچې ډز وکړو. غله وتښتېدل خو له بده مرغه اوليور پر زمکه راپرېوتو او چې په کور کی رڼا گانی بلې شوې نو دې په ټپي حال کی په زمکه پروت و.

دا کور د يوې پيغلی روز په نوم و چې هغه پکی د خپلې سرپرستې مېرمن مايلي سره وسېده. دوي اوليور يوې کوټې ته بوتلو او د علاج لپاره

يې ورته ډاکټر راوغوښتو. ډاکټر د اوليور په پرهر پټۍ وتړله اومېرمن مايلي ته يې ډاډ ورکړو چې دی په خطر کی نه و. خو په بلی کوټې کی يې د روز او مايلي دواړو سره خبری وکړی.

ډاکټر. دا هلک تاسو د غلا پر وخت ونيولو او په ډزو ټپي شوی دی. زما مشوره دا ده چې سمدلاسه پوليس ته خبر ورکړئ.

روز. څوکيدار واي چې اصل غله خو تښتېدلي دي. ما ته خو دی غل نه ښکاري.

مايلي. دومره وړوکي عمر کی به څوک څه جرم وکړي؟

ډاکټر. تاسو د نړۍ د بدو خلکو نه خبر نه يئ. وګوره د ده جامې اوکړه وړه ټول د غلو دي.

مايلي. خو په جامو مونږ د چا په اړه هيڅ نشو وهلې. ما ته خو دی مجبور ښکاري، خداې خبر موراو پلار يې شته که نه. په کومو حالاتو کی دی د غلو سره مله شو.

ډاکټر. زما په فکر که ستاسو څوکيدار چې راته يو تکړه کس ښکاري، سهار له هلک پوښتنې او ګواښنه ورته وکړي چې که ريښتيا يې وونه ويل نو پوليسو ته به يې سپاري، نو هلک به سم حال ووای.

روز. زما په فکر دا هلک له غلو ژغورل پکار دي.

مايلي. زه هم داسی ګڼم چې دی ډېر وړوکې دې او دا زمونږ فرض دي چې د ماشوم ساتنه دی ووشي. ډاکټر صيب، تاسو هر څه چې مناسب ګڼئ وې کړئ. خو پوليسو ته اوس مه وايئ.

ډاکتر. زه به وګورم چې څه کول پکار دي.

ميرمن مايلي به هره ورځ د اوليور د کټ سره ناسته وه او د ده د دارو درملو اود خواړو خيال يې پخپله ساتلو. دی په پاکو جامو او وينځلي مخ ورته ښه ښکارېدو. په څو ورځو کی اوليور د ګرځېدو جوګه شو او د ده

له کیسي ډاکټر، روز اومېرمن مایلي خبر شول. هغه ورته د ښاغلي براون د کور کیسه هم وکړه چې له ده سره یې مهرباني کړی وه. ډاکټر یوه ورځ د ده په خواست هغه کور ته بوتلو خو خبر شول چې براون د خپل ملګري اود کور د خدمت ګارانو سره غرب الهند (ویسټ انډیز) ته تللی و.
اولیور په دی خواشیني شو ځکه ده غوښتل چې ښاغلي براون ته د خپلې تېښتونی کیسه وکړي او بخښنه تری وغواړي. دری میاشتی هم دغسی تېرې شوې. مېرمن مایلي د اولیور لپاره د لیک ولوست تابیا وکړه، ده ډېر ژر لوست زده کړل او د کتابونو په ولوستلو خپل زیات وخت تېروو.

فیګن سره یوه نااشنا سړي هم لیدلي و چې مونکس نومیدو او له ده یې د اولیور په اړه پوښتني ګرویږنې کړې وې. خو فیګن خبر نشو چې دا سړی څوک و او ولې یې د یو یتیم ماشوم په اړه پوښتنی کولې. مونکس یوه ورځ د لندن په هغه شراب خانه کی د فیګن سره ولیدل چې نینسي پکی کار کوو. ده ورته د اولیور د مور د ګوتي او د لاکټ خبره وکړه او وی ویل چې دې یو خطرناکه هلک و اوفیګن ته تاوان رسولې شي. هغه ته یې وویل چې یو داسی چل وکړي چې اولیورد تل لپاره بندي شي.

دا ټولې خبری نینسي واوریدې نو هوډ یې وکړو چې مېرمن مایلي ته خبر ورکړي. فیګن په نینسي شک من شوی و اود دې څارنه یې پېل کړه.
یوه ورځ هغه د مېرمن مایلي کور ته ورغله او روز سره یې ولیدل. هغې ته یې د اولیور په اړه د مونکس او د فیګن د بدو ارادو خبر ورکړو. دا د بل سایکس نه په پټه راغلی وه او وېرېده چې که دی خبر شو نو پایلې به ورته ښې نه وي. روز دا هر څه واورېدل نو نینسي ته یې وویل، ته له ما پیسې واخله او له دی غلو بل چرته ولاړه شه. هغی انکار وکړو او وې ویل، زه د سایکس سره مینه لرم او دې یواځې نشم پرېښودې.

څو میاشتې وروسته ښاغلې براون بیرته لندن ته راغلو او یوه ورځ د روز او مایلي سره یې ولېدل. خو هلته د اولیور په شتو حیرانه پاته و چې اوس یې روغتیا ښه شوی وه . براون ده ته په قهر و خو کله چې مایلي ورته ټول حال تېرکړو نو دی راضي شو.

اخوا نوح او شارلټ یوه ورځ د ښاغلي سور بري نه پېسې غلا کړې او ترې وتښتېدل. دوي هم لندن ته مخه کړه او راتلو سره د فیګن لاس ته ولوېدل. نوح د نورو هلکانو په شان د غلا او جیب وهلو په کار اخته شو.

یوه ورځ ښاغلي براون سهار د خپل کور مخ ته له اس ګاډي راښکته شو او دوو کسانوچې یو بل سړي ته یې اوړه ورکړې وه، کور ته یې رادننه کړو. دا سړی مونکس و او یوې کوټې ته یې بوتلو. براون دواړو کسانو ته وویل چې بهر دی ودرېږي او که مونکس څه شر وکړو نو سمدلاسه یې پولیسو ته وروليي چې زما نه یې غلا کړې ده.

مونکس ورته وویل چې ته خو زما د پلار پخواني ملګرې یې، له ما سره ولې داسې چلند کوې؟ براون ورته وویل، ستا پلار زما ډېر ښه مګرې و نو ځکه تر اوسه مې ته پولیسو ته نه یې سپارلې. بیا یې ده ته اشاره وکړه چې په کرسۍ کښېني او ورته یې وویل، ستا یو ورور هم شته چې ما تش د هغه نوم ستا په غوږ کې واخستو نو د لارې نه راسره تر دې ځایه راتلو ته مجبوره شوې.

د مونکس رنګ ژیړ شو او وې ویل، زه هیڅ ورور نه لرم. براون ورته وویل چې کله د ده د پلاراو مور پخپلو کې ورانه شوه نو پلار به یې زیات وخت د ده (براون) سره تېروو. د ده پلار ورته د خپل ژوند ټول حال ویلو، دا پینځلس کاله پخوانۍ خبره وه، هغه وخت چې مونک د یوولسو کالو ماشوم و. ده سر ټیټ کړو او وې ویل، زه هیڅ خبر نه یم، ما ته مورهیڅ نه دي ویلي. براون وویل، هو... ته وړوکی وې، او په دې خبرو نه پوهیدې خو ما هر څه لیدلي دي. دلته د بحري ځواک یو افسر و چې د هغه لورایګنس ستا د پلار خوښېده.

مونک وویل، دا ما پورې څه اړه لري؟ براون وویل، ستا پلار او مورله یو بل بیل شوې و او له دې وروسته ستا د پلار له ایګنس سره مینه پیدا شوه. له بده مرغه دې ژر په پاریس کې مړ شو او هیڅ وصیت یې نه و نکړو چې په قانوني توګه هغه ایګنس او د دې ماشوم ته څه پرېښي و او که نه؟ زه چې خبر شوم او پاریس ته ورپسې ولاړم نو ګاونډیانو راته وویل، چې ستا پلار پور اوړی و. ایګنس د خپل پلارله خوا هم وشړل شوه نو

ځکه د هغی هیڅ درک ونه لګېدو. ما ورپسې ډېر لټون وکړو خو وومې نه موندله. بیا پینځلس کاله وروسته د قدرت په معجزه، هغه ماشوم په بد حال زما لاس ته راغلو او ځو ورځې یې په دی کوټه کی تېرې کړې.

مونک وارخطا شو اوپه چیغه یې وویل، دا امکان نه لري، زما پلار بل واده نه وکړی، د ده د ټول جایداد زه وارث یم. بروان ورته وویل، له انکارهیڅ نه جوړیږي. ما په تېرو دوو وونیو کی دومره معلومات راټول کړي دي، چې ستا یو ورور شته او بله دا چې پلار دی یوه وصیت نامه هم لیکلې وه چې ستا مور وسیزله، ځکه چې په هغی کی ستا د کشر ورور لپاره هم معمولي پېسې پرېښودل شوی وې. ستا مور نه غوښتل چې د دې د مړینې نه وروسته هغه ماشوم یا مور ته یې څه ورسېږي. بیا تا هم نه غوښتل چې ورور دی میراث خور شي، نو د هغه د زېږېدو ښار ته ولاړی او خپل ټول وس دی وکړو چې د هغه بې موره ماشوم په اړه هر ثبوت له مینځه یوسی. هغه څو وړی نښې دی سیند ته ورواچولی چې هیڅوک به تری خبر نشي. ته چې د یو شریف پلار زوې یې، د پېسو په حرص کی د غلو او قاتلانو سره کېناستی. د هغوي په شان دی د ورور د بد مرغي لپاره سازشونه جوړکړل او ځان دی دومره ټیټ کړو چې د انسان نوم درنه شرمېږي، واوره ایدورډ لیفورډ...ستا نوم هم دغه دی . ته مونک نه یې.

مونک په چیغه وویل، نه ...نه دا هر څه دروغ دي... ما خو د ورور په اړه معلومات راټولول، خو ته رانه مخکی شوی او زه دی له کوڅې راوستلم. زه د مجرمانو سره هیڅ لاس نه لرم. براون ورته وویل، ته به هم دلته پاتې کیږې تر څو ستا د پلار اسناد می نه وي موندلي.

نینسي د مونک او فیګن خبری اورېدلی وی چې د اولیور په اړه وې. هغی غوښتل چې روز له دی هم خبره کړي خو له کوره نشوه وتلی. روز ته یې د یو ماشوم په خله حال ورواستوو چې د لندن په پل دی ورسره ووینې. فیګن چې له دی خبر شو نو د نینسي د مخ نیوي لپاره یې یو پلان جوړ کړو. سایکس به هر ماښام د فیګن سره شراب څښلو له راتلو. ده نوح پوهه کړی وچې سایکس ته د نینسي په اړه هغه څه ووایي چې ده ورته ویلي و. سایکس چې راغلو نو

فيګن ورته په غم ژن غږ کی وويل، زمونږ دټولو ژوند په خطر کی دي. سايکس تری وپوښتل هغه څنګه نو فيګن نوح ته مخ واړوو او وې ويل، ته پخپله ورته ووايه چې څه دی اوريدلي دي. نوح وويل، زه د لندن پله نه تيرېدم چې هلته مې نينسي وليده. هغې د دوو کسانو سره خبری کولې. يو سړی و او بله ښځه. سايکس وارخطا شو او پوښتنه يې وکړه، تا ددوي خبری واوريدې؟ نوح وويل، هغوي تری د مونک د کړو وړو پوښتنه کوله او نينسي ورته حال ويلو، بيا دوي زمونږ د ځاې ځايږي تپوسونه کول او دا چې څوک په څه وخت تلل او راتلل. فګين وويل، ووايه چې د تېر اتوار د ورځې په اړه يې څه ويل؟ نوح وويل، هغوي له نينسي وپوښتل چې دا د تېر شوي اتوار په ورځ ولې نه وه راغلې نو هغې ورته وويل چې ما بيل سايکس نه پريږدي او که زه غواړم بهر ولاړه شم نو د ده په مشروب کی اپيم ګډ کړم چې دې ويده شي نو زه بيا له کوره راووځم.

د دې خبری په اوريدو سايکس له قهر ليونی شو، خپله طماچه يې راواخيسته او په پونږو يې منډه کړه. فيګن ورپسې نارې کړې چې ودريږه اود ده د ايسارولو هڅه يې وکړه. خو سايکس ورته وويل چې دی به ارو مرو نينسي سره ويني. فيګن ورته په دروازی کی وويل، قهر لږ کم کړه او وهل ټکول به نه کوی. سايکس دروازه پرانسته او بهر ووتلو. هغه ځاې چې نينسي پکی اوسېده له دی کوځې لږ ليرې و او سايکس د کور د دروازې کنجي هم لرله. دی په قهر هلته ورسېدو نو نينسي په خوارږه خوب ويده وه. دسايکس په راتلو هغه راويښه شوه او وی ليدل چې هغه د کوټې دروازه وتړله او يو لوې ميز يې ورته کېښودو. دا لا پوهه نه وه چې سايکس ولې ورته په قهر و چې د دې په وهلو يې پيل وکړ. بيا سايکس په ځان پوهه نشو چې څه وختې يې له نينسي لاس واخستو او څه وخت هغه مړه شوه.

سهار فیگن یو هلک د نینسي کور ته ورواستوو خو هغه ورته په منډه بیرته راغلو او وې ویل چې سایکس د نینسي له وژلو وروسته تښتېدلې دې.
پولیس د ښار په لارو کوڅو کی ډنډوره غږولې چې د نینسي قاتل بیل سایکس نومیږي، د ده کړه وړه یې په کاغذونو چاپ کړل او دا پاڼې د ښار په دیوالونو سلیخ کړی شول. د قاتل د نیوونکي لپاره حکومت پنځوس پونډه انعام هم ایښې و. د دې انعام لپاره د ښار خوشی او اوزګار خلک راووتل اوپه ډلو کی یو خوا بل خوا د سایکس لټون یې پیل کړو.
سایکس چې په منډه او یو ځاې بل ځاې پټېدو، اخر د فیگن ځاې ته بیرته راغلو. په لاره ځینو کسانو دی ولیدو نو د فیگن له ډېرې نه راچاپیره شول.
دننه ټول هلکان بند و او فیگن ورته د خاموشه اوسېدو امرکړی و. سایکس چې رادننه شو نو یو هلک له کړکۍ ولیدل چې بهر ډېر خلک او پولیس ولاړ و. ده هلکانو ته طماچه نیولې وه چې هیڅوک دی د تښتېدو هڅه ونکړي او پخپله بام ته وختلو. خو یو هلک زړه وکړو او له یوې وړې کړکۍ یې بهر خلکو ته چیغه کړه چې دوي دی وژغوري. سایکس هغه وخت د بام په سر ولاړ و او ښکته په کوڅه کی یو معتبر سړي د هغه په لیدو ناره کړه چې که هر چا سایکس ژوندی ونیولو نو دی به ورته له خپله جیبه پنځوس پونډه نغدی ورکوي. څو ځوانان وړاندی شول او له بهره یې پر بام د ورختلو هڅه وکړه. سایکس د یو پړي سره بل کور ته د وردانګلو هڅه وکړه خو هم دا پړی یې په غاړه کی تاو شو او دې زندۍ له بامه راځوړند شو. د فیگن د کور دروازه ماته کړی شوه او خلکو پری چپاو وکړو. نږدی وه چې فیگن هم د خلکو له لاسه وژل شوی وې. چې د پولیسو لاس ته ورغلو او دی یې د ټو لو هلکانو سره یو ځاې تانې ته بوتلو.

ښاغلی براون د اولیور د پلار ملګرې پاتې شوی و او د ده مشر ورور ایډورډ چې د مونک په نوم یې ځان ورپیژندلو، خپل کور کی کېنولې و او پوښتنی یې تری کولی چې د مړینې پر وخت د ده پلارڅه ورته پریښي و؟ مونک وویل چې پلار یې د خپلې دویمې مېرمنې ایګنس لپاره یو لیک او وصیت یې په لیکلي بڼه پریښي و چې څو کاله د مخه د ده مورسیزلې و. براون د پلار د وصیت په اړه تری وپوښتل. چې په هغی کی څه لیکلي و نو خبر

شو چې په وصیت کې د ده د جایداد لږه برخه، د ایګنس او د هغې نازېږېدلي ماشوم په نوم لیکل شوی و. براون پوهه شو چې مونک ولې د اولیور پسې رااخستې وه او نه یې غوښتل چې هغه ژوندی پاتې شوی وې.

یوه ورځ مېرمن مایلي د براون له خوا وروغوښتل شوه او اولیور ته یې وویل چې د ده مشر ورور موندل شوی دی او ماځیګر به د ښاغلي براون او ډاکټر سره ددوي کور ته راشي. کله چې مېرمن مایلي بیرته کور ته راغله نو اولیور او روز ولیدل چې د هغی سترګې په ژړا سری وې. دا خپلی کوټې ته ولاړه او دواړو تردېره وخته انتظار کوو چې له هغې د ژړا سبب معلوم کړي خو هغه رانغله. کله چې ښاغلې براون، ډاکټر او یو بل کس د میلمنو کوټې ته راننوتل نو اولیورهڅ ووهلو چې بل سړی به د ده ورور وي خو د هغه په لیدو بیا هم حیرانه پاته شو.

ده یو واری له کوځې لیدلي و چې دی سړي د هغه د کوټې کړکۍ چې بهر ته وه، دننه کتل راکتل. اولیور هغه وخت ورته ځان ښکاره نکړو خو داسی هڅ یې وهلو چې هغه سړی په بد نیت ورته ولاړ و. اوس هم هغه اولیور ته بد بد کتل او روغبړ یې ورسره ونکړو. ښاغلي براون په لاس کی اسناد نیولي و چې پر یو میز یې کیښودل. بیا یې مونک ته وویل چې د خپل پلار د وصیت په اړه د ټولو په وړاندی خبره وکړي. ده زړه نا زړه د وصیت ټکي ټولو ته وویل نو براون تری وپوښتل، کله چې ستا د پلار دویمه ښځه مړه کیده نو د هغې په غاړه کی یو لاکټ او په لاس یې یوه ګوته وه، هغه څه شول. مونک خپل ځان پری ناپوهه وښودولونو براون یو خدمت ګار ته اشاره وکړه چې په بله کوټه کی ناست ښځه او مېړه ورته راولي. دوي چې کوټې ته راغلل نوپه اولیور له ویرې خولې راماتې شوې. هلته بمبل او د یتیم خانې مشره ولاړ و. ښاغلي براون ورته وویل چې که ریښتیا یې وونه ویل نو پولیسو ته به یې وسپاري.

دوي د مونک له خوا دوي ته د ګواښولو او د ګوتی او د لاکټ په سیند کی د غورځولو کیسه تېره کړه نو د اولیور په سترګو کی اوښکی راغلی. بمبل

او مېرمنه يې له هغه ځايه رخصت شول نو ښاغلي براون له مونک وپوښتل، د بحري خواک د هغه افسر دوه لونې وې چې يوه يې له ايګنس ډېره کشره وه، ته خبر يې چې هغه وړه خور يې څه شوه؟ مونک وويل، هغه ما تر ډېرې مودې ونه ليده خو اوس دا دی ستا څنګ ته ناسته ده. هغه روز ته اشاره وکړه نو اوليور هک پک پاتې شو. روز د ده سکه ترور وه ، په دی خبر هغه له خوشالی په ټوپونو شو. ښاِغلي براون اوليور ته وويل چې مشر ورور يې يو مجرم و او داسی مجرم د پلار په ميراث کی حق نه لري، خو ته دی ورور ته خپل حق ورکړه چې د يونيک انسان په توګه ژوند وکړی شي. هغه په خوشالی ورته نيمه برخه وليکله اومونک امريکه کی د ژوند کولو لپاره روان شو.

په بله ورځ اوليور خبر شو چې محکمې فيګن ته د مرګ سزا ورکړی وه او د ده د غرغره کېدو ورځ هم ټاکل شوی وه. ده غوښتل چې په وروستي ځل د فيګن ليدو ته ورشي نو ښاغلي براون له ځانه سره بوتلو. د بندي خانې په يو تياره کوټه کی فيګن د يو ديوال سره ولاړ و او د رڼا لوري ته يې کتل. دواړه محافظان يو خوا ته ودرېدل او براون د اوليور سره ورنږدې شو.

د بندي خانی په دروازه يو پوليس له براون پوښتنه وکړه

پوليس. تاسو د بندي سره د ليدو اجازه راوښايئ.

براون . دا دې وګوره .

پوليس. دا ماشوم هم له تاسو سره ځي؟ ماشومانو لپاره د دې بندي کتل مناسب نه دي.

براون. ستا خبره سمه ده خو زه د دې ماشوم لپاره ورسره راغلې يم. دا سړې د ده مجرم دی.

پولیس. (دروازه خلاصوي) د دې دروازې نه ښي لاس ته په کوټه کی ستاسو کس ناست دې.

فیګن. (څان سره خبری کوي) شابسې چارلي. ډېر ښه...ډېر ښه...اولیور خو اوس لوی سړی ښکاري...هله شابه ژر کټ ته یې ورسوئ چې خوبولی دی.

محافظ. فیګن...ستا ملاقات له خلک راغلي دي.

فیګن. هو ..فیګن زما نوم دی. څوک دي؟

محافظ. دا دوه کسان له تا څو پوښتنې لري. فیګن..راویښ شه.

فیګن. زه ویښ یم.... خو ډېر ژر به په ابدي خوب ویده شم. دا سړی څوک دی؟

براون. زه د مونک په اړه درنه پوښتنه لرم. هغه تا ته څو کاغذونه درکړي و؟

فیګن. دا دروغ دي. ما سره هیڅ هم نشته. اولیور...رانږدی شه چې په غوږ کی درته یوه خبره وکړم.

اولیور. زه اوس له ده نه ویرېږم. وایه څه راته وایې؟

فیګن. (په ورو غږ) هغه کاغذونه په یو خلته کی دي او خلته د کوټې د بخاري خوا ته د خښتې لاندې ایښي ده. اولیور...زه خبر یم چې ما درسره بد کړي دي، خو ما له دی څایه وباسه...که دا نشې کولې نو دعا راته وکړه...

اولیور. (په ژړا) خدایه ته دا سپین ږیرې وبخښې...

فیګن اولیور څان ته رانږدی کړو او ورته یې زاری پیل کړې چې دی له مرګ نه وژغوري. هغه اولیور څان سره کلک و نیولو او په ژړا

شو. یو محافظ را وړاندی شو اوماشوم یې د فیګن نه جلا کړو. ښاغلي براون د اولیور په سر لاس کېښودو او دی یې له هغه ځایه راوویستلو. اولیور ترډېره وخته د فیګن غږ اورېدو چې د بخښنې لپاره یې زاری کولې.

دری میاشتې تېرې شوې او په دی موده کی روز د خپل چنغول هېري ته واده شوه. مېرمنې مایلي د خپل زوې او امرږور سره ژوند پېل کړو. ښاغلي براون اولیور د زوې په توګه خپل قانوني وارث کړو. نوح ته د پولیسو له خوا د کار تربیه ورکړی شوه او هم هلته یې د دوي لپاره کار پېل کړو. بمبل د کلیسا له وظیفې وشړل شو اود خپلی مېرمنې سره په هم هغه کارخانه کی کار کولو ته اړ شو چې پکی به یې ماشومان وهل ټکول.

او د هغی ښار په هدیره کی د یو زوړ قبر د پاسه د شناخت ډبره ودرول شوه چې وربانډې د ایګنس نوم لیکلې و.

پاې